

Φασουλής και Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος ἀπέτος.

Φ. — Εἰρήν' ἡμῖν, βρὶ Περικλῆ, ν' ἀρχίσωμε τὰ πρῶτα,
νὰ πρῶμε καὶ νὰ φάμε,
καὶ τροπαίουσι νικηταὶ νὰ στρέψωμε τὰ νῦτα
στὸν κόσμον τὸν ἴφθαμι.

Π. — Εἰρήν' ἡμῖν, βρὶ Φασουλῆ, κί' ὁ κόσμος νὰ ρωτᾷ
πῶς ἔγιναν αὐτὰ,

ποῦ νίκας προσέπρισαν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς μεγάλας,
καὶ πῶς τελειόνουν πόλεμοι, καὶ πῶς εἰρήνη γράφεται
κατόπιν τῆς ιστορικῆς τῶν Ἀργηγῶν γευγάλας.

Φ. — Εἰρήν' ἡμῖν, βρὶ Περικλῆ, κί' ἀνακαχῆ καὶ παῦσις
τῶν ἑχθροπραξιῶν,

καὶ τρεῖς τώρα μετ' ἐμοῦ θυμιάμα νὰ καύσης
πρὸ τῶν Γαλαξιῶν,

ποῦ λάμπουν ἔστο στερέωμα τὸ λάμπουν τῆς Ἀλλῆς
καὶ Κυβερνήται λήγονται συνείσεως πολλῆς.

Εἰρήν' ἡμῖν διὰ παντός, καὶ κρύψε σπερμακοίτο
στὸν κόρπον γιὰ μαχαίρι,

κί' ἄλλοι Στριγκολάριοι κί' ἦλθαν, Περικλέτο,
νὰ κύνουν νταρσάβερι.

Τῆ δι Στριγκολάριοι σημαίνει πρὸ πολλοῦ
τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρεται,

κί' αὐτὴν τὴν λέξι μὴ ποτὲ ἔστω κόσμου τοῦ καλοῦ
τοὺς κύκλους τὴν προφέρει.

Εἰρήν' ἡμῖν

κί' ἀμὴν ἀμὴν.

Ἐλλάς πατρίς θριάμβους κί' ἀγέρωγος ἀνάστα,
τὰ νέα σου τὰ τροπία φασιλίσωτα καὶ βράστα,
καθέννας τῶν πολέμων σου τὴν ἔδοκαν ἄς κηρύττη
καὶ κρέμας ἔστη ράχη σου ταγάρι Γκραβθαρίτη,
καὶ κτύπα σπήτια Πρεσευτῶν καὶ πέρνα τα παγᾶνα
καὶ κλαίγει καὶ ζητιάνους σὰν πρέστουχη ζητιᾶνα.

Μ' ἕνα ραβδί ἔστο χέρι
χωρὶς ἴτροπι καὶ τσίπα
ἡμίρα μεσημέρι
τῆς ξένιας πόρταις κτύπα.

Ἐμπρός, κυρὰ γρηούλα,
ἐμπρός, τῶν Φράγκων δοῦλα,
τὸ βῆμα σου ταχύ,
καὶ ζήτ' ἀνακαχῆ.

Σὶ Γάλλους, οἱ Χαγόλους,
κί' ἐμπρός εἰς τὸν Σουλτᾶνο,
ἡμάρτον λέγεις σ' ἔλους
καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Ἐστὴν τόση συφερέλις
μὲ κλάμματα καὶ γέλιοι
τὰ δόρατα πετῶ
κί' εἰρήνη σας ζητῶ.

Βάλτε ἔσθην κακομοῖρα
τὸ δυνάτο σας χέρι,
γιὰ ἔσπες καὶ πορφύρα,
ὅπου δὲν ἔχει ταῖρι.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια, ποῦ θάγατε τὴν σακαράκα
γιὰ νὰ κἀνη πατατάρικα
μὲ τοὺς πούρους πελαμάχους τῆς φακῆς, τοῦ κρεββατῆ,
καὶ τοῦ τσοφου μωατιέου.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια, ποῦ ἔσκαθη ἔστο φερό,
ποῦ τὸν πόλεμο θαρροῦσε γιὰ παιχνίδι, γιὰ χορὸ,
καὶ μὲ νῆριτι καὶ μεράκι
ἔλαγε τὸ Θεοδώρη :

«τραβὰ ἔμπρός χωρὶς τούρικι, τραβὰ ἔμπρός χωρὶς κανόνι,
καὶ τὴν ἔσκησε σου φαλάκαρα τόσοσ κόσμος στυφάνονι»,
δταν ἴθυμους κί' ἔκινους καὶ τὸν πᾶνει τὸ μπουρίνι
καὶ διέτριξε κινδύνους ἢ παγκόσμιος εἰρήνη,

κί' ἦτο πρόβλημα καὶ γέροφος,
καὶ τὸ πρῶτον δρᾶξας ἔξιος

εἶπε ἔστο κραυγᾶλον στίφος :

«τόπησα καὶ ἔμ τ' ἔφινω

μὰ τὸν ἄγιο Κωνσταντῖνο.»

Πόσα λόγια σεβάρῃ !

κί' ἔλαγε πῶς ἢ Κορῶνα

ἔσπαθῶνει φανερά

γιὰ νὰ σώση τὴν Κορῶνα.

Κί' ἀρχίσε μπᾶμ μπουὶ βαρῦ

κί' ἔμ' ἔμπρός καὶ πίσω κρότοι,

κί' ἔλαγαν τοῦ Θεοδώρη :

«μωρὶ γιᾶ σου, πατριώτη»,

κί' ἔκανε γιὰ τὸ Παλάτι τόσαις φίσταις, τόσα κᾶζα,

γιὰτὶ λένε πῶς φοβᾶται μὴν τοῦ πάρονος τὰ βᾶζα

καὶ τὰ δώσουν τοῦ Ράλλη,

κί' ὁ Βασιλικὸς ὁ γέροφος

ἀπὸ φοῦρκα γίνη καὶ

Παπατρίχας Ροβισπιέρος.

Τώρα δὲ τὴν ράχη στρέψας
πρὸς τὴν τύρσην τοῦ πολέμου,

κί' ἄλλας νέας ἄσπας δρῖφας

ἀναπρόττους ἀνέμου,

τριγυρίζει φρέσκος φρέσκος μὲ τὸν ἔμιλον τῶν φίλων

κί' ἔχει ἔσθην κουμπότροπα τοῦ τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,

καὶ σιστός καὶ λυγιστός, ἔλος πᾶσο κί' ἔλος νᾶζι

χαριετᾶ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Κορῶνας τῆς φιλάτης,

κί' ὁ καθὲς ποῦ τὸν κτυπᾷ συμβουλεύει καὶ φωνάζει

πῶς δὲν εἶναι γιὰ Δαφνὶ τῶν ἄσπῶν ὁ Στρατηλάτης.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια,

ποῦ θαρροῦσε πρὸ καιροῦ

πῶς δὲ ρίξουνε ἐπὶ βόλια

κί' ἢ σπαλιταὶς τοῦ χοροῦ.

Συχωράτε τὴν τὴν δόλια, συχωράτε τὴν καὶ αἰς,
ποῦ τὴν μάγαψαν τὰ λόγια τῆς Κορῶνας τῆς χρυσεῆς,

καὶ ἔστο ἄκροος ἐμπιστοῦσῆ τῆς γρηᾶς τῆς φαβοριτας,

κί' ἦθειλ' Ἀϊκντας καὶ κἀνη τοὺς κομψοὺς τοὺς Συβαρίτας.

Συχωράτε με τὴν δόλια, ποῦ μοῦ πρέπει τώρα ζῦλο

τοῦ μουλοῦ τοῦ Φασουλῆ,

καὶ δὲν μοῦμεινε καὶ νῆριτι ἔστων νταθῆος μου νὰ στείλω

γιὰ νὰ φέγγουν πρὸ πολῦ.

Συχωράτε με τὴν δόλια, ποῦ μοῦ κᾶπνισε νὰ παίξω,

καὶ δὲν εἶδα πρῶτα μῖσα γιὰ νὰ ἔδω κατόπιν ἔξω.

Π. — Χαῖρ' Ἐλλάς περιημένη, χαῖρ' Ἐλλάς μικρομεγᾶλη,
βάλε νῆριτι τοῦ Σκουλοῦθη, βάλε νῆριτι καὶ τοῦ Ράλλη,
γιὰ νὰ τρέχουν εἰς τὴν Πίλσον, ἔστων Μπουρί καὶ ἔστων Ὄου,
καὶ νὰ λῆνε τῆς Εὐρώπης εἰλωσις ἡμῖν γενοῦ.
Εἰς τὰ χέρια τῆς ἄς μείνουν τὰ συμπερόντᾶ μας ἄλα,

δότε μας τούς ρουκαφάδες πρὶν τινάζωμε τὰ κῶλα,
πέρτε τοῦτο, πέρτ' ἔκαινε, πέρτα μας και τῆς ἀρμάδες,
πέρτα τὴν Πριβίτζης βομβαρδίζουσι ἰδομαδες,
πέρτα και τὴν Θεσσαλία, πέρτα και τὴν Ἰρμη Κρήτη,
κ' ἔνα δώστε μας μονάχα, τὸν ντορβα τοῦ Γκραββαρίτη.

Φ.—Χαίρ' Ἑλλάς περιλημένη, και χωρὶς σκοτούρα κ' ἔν-
τόνισε χρεπὲ τραγοῦδι... [νομα
ἔργων τὰ μπαρμπετιζῶσι κ' ἤλθαν τὰ μεγάλα γίνετα
τοῦ Μινιστροῦ τοῦ Σκουλούδη.

Αὐτὸς λέγεται Μινιστρος γυμνασιόμειος και βιβθάτος,
αὐτὸς κίττει κάθε Πρίστου τῆς Φραγκίας λιμοκοντόρο,
κ' ἀπόρῳ, βρὶ Περικλίτο, 'στὸ Ρωμάλικο τὸ κράτος
πὺς φουτρίνε διπλωμάτης ὅποιος ἔχει υπάραμπα-ντόρο.

Χαίρ' Ἑλλάς περιλημένη, πούται κἀνὰ τόνειρο σου
νὰ σοῦ ῥίξουν κ' ἔνα φλουδι...

Χαίρ' Ἑλλάς περιλημένη, κ' ἔδωσε τὸν γαϊδάρο σου
ἔμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Σκουλούδη.

Π.—Τὸ θυμάσαι, τὸ θυμάσαι τὸ Ραλλάκι τὸ γοργό,
πὺς μας ἔδωκαν μεγάλο τῆς Αὐλῆς Πρωτοπυργό ;

Τὸ θυμάσαι στὴ Βουλή,
ποῦλιγε τοῦ Ντιλιγιάννη
πὺς ἀγγίψε πολὺ
κ' ἔπανάστασι θὰ κἀνη ;

Κι' ὅταν ἦλθ' ἐκ τῶν συνόρων
μὲ βροντὴν κεραυνόφορον,
τὸ θυμάσαι τί μας εἶπε : ... πὺς θὰ ὄσση κ' ἀπολοση
Ἄρχηγούς κ' Ἐπιτελάρχας αἰθωρεὶ θ' ἀνακαλίσση.

—Μὰ ἔξημέρωσε μὲ ἄμρα, Περικλίτο κουραφῶνι,
Ἄρχηγούς κ' Ἐπιτελάρχας ἰθινικός τοῦ εὐγνωμόνι,
τὸν Μουσσὸν κ' ἰγὼ καλίσσε τὴν μητέρα Μνημοσύνη
μὰ τὸς Τουρκομάχους, πὺς ζεχοῦνι τὸς σουαριδεις,
οἱ δι παραλαθόντες τὴν κοινήν εὐγνωμοσύνην
ἔπταν πάλι τὰ πακιά των, πῆσαν και τὸς τετζερίδες,
ἔργων ἐκ τῶν Φαρσάλων μὲ ταχυτερον φυγὴν
πρὸς τοῦ Δομοκοῦ τὴν γῆν,
πὺς λόγους ὅπως πάντα σεβαρὰς και μουσικτῆς
τῶν τρανῶν πολιτικτῆς.

Ἰκινώθη κ' ἡ Λαμία κ' ἰκινώθη κ' ἡ Φθιώτις
εὐγνωμόνι τοῦς φυγάδες κάθε φρίγων πατριώτης.

τὸ θυμάσαι, τὸ θυμάσαι τὸ Ραλλάκι τὸ φορικό,
κ' κατάρει κ' ἰμῖνα νικητήρια νὰ κρῶζω ;
τὰ σγιάδα και τοῦτο παραδέρνω και τυρβαζω
εἰ παραξένο δὲν εἶναι νὰ τὸν ὄσση κ' αὐτὸν μὲ βαζω.

Πούταξ, μαρὶ σαλῆρη και περιτρίμια τῆς μοίρας,
ὄλους τούτους τοῦς σωτήρας,
κ' ἂν σοῦ μὲν ἄλλη γνώσις
θὰ τὸ ὄσση και θὰ τὸ νοϊσῆς
πὺς δὲν ἔχεις ντιπ μεγαλό
και πὺς εἶσ' ἔμπρὸς των νένοσ...
πὺς μὲ κἀνει νὰ γελῶ
κ' ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικανός.

Μὲ σκίψις, Περικλίτα, μὲ γανέμι πρὸ καιροῦ
μεγαλό τὸ σαστισμένο τοῦ κρατίου μὲ τοῦ στείρου,
κ' ὁ κἀκκίνοσ ὁ σκούφοσ μισοπάστου τρομαροῦ
πὺς οἱ μὲν ἄμρα σκούφοσ κἀταστρομὴ μαγειροῦ.

—Εἰρήν' ἦμιν, βρὶ Φασουλιῆ, νὰ λείψουν κόπων κόποι,
κ' ταξιδιώτης Βασιλῆρς νὰ πῆρ' στὴν Εὐρώπη,

και τὸς φιλάτους συγγινεῖς ἔκαι νὰ συναντήση
κ' ἔκ μέρους τοῦ κ' ἔκ μέρους μας νὰ τοῦς εὐχαριστήση
δι' ἔλα τὰ συγγινικά και προσφιλή μωράλγια,
πὺς ἔτῶν Ρωμῶν τῶν συγγινῶν ἔσπασαν τὰ κεφάλια.

Εἰρήν' ἦμιν, βρὶ Φασουλιῆ,
νὰ παύσουν πόλεμοι πῆρλῆι,
τὴν πρῆτην τὴν γαλήνην του νὰ πάρῳ κάθε ὄρομοσ,
νὰ μὴν ἀκούμι τὸν Ἐτῆ και νὰ μᾶς πῆνη τρῶμοσ
κ' εὐκόλοισ νὰ γίνεσαι χωρὶς νὰ πῆρῳ καθάροια,
νὰ σβύσουν κόσμου και στρατοῦ φρονήματα μετάρια,
ν' ἀρχίωμε τὰ γλῆντια μας, τὰ ζῆμια, τοῦς χορούς,
κοιλὰδα νὰ μὴ βλέπωμεν ὄλοφουμῶν και θρήνων,
κ' ἔτῳ νὰ τρέψῳ, Φασουλιῆ, κινδύνους σεβαρούς
ἡ πολυφιλότησ ζωῆ παιδιῶν ριφκινιδῶν,
νὰ φακελώμεν μοῦτσουνα τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
νὰ τρέψῳ ἔξω ὄτους ἀγροῦς γιὰ βροδία και γιὰ χόρτα,
νὰ λθῆ κ' ὁ δεζογινητης Διάδοχοσ τοῦ Θρώνο
και νὰ μὴ φύγῳ μουστικά κ' ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα,
φτερά νὰ κἀνουν ἡ ψυχαῖς

και νὰ πετοῦν ὄτῆς ἔξοχαῖς,
και παπαρόναισ κῶβωντασ μακρὰν τῶν Ἀθῆνων
νὰ μὴν ξεχάνῃσ τὴν σολὴ τῶν Γαριβαλιδιῶν,
μὲ τῆς εἰρήνης τοῦς καρποῦς εὐδαίμων νὰ γλῆνταξ,
νὰ λησομήσῃσ τὸν Μπαρτῆ και τοῦς Ἐθελοντάς,
ὄτῶν Φαληρία νὰ στρωθῆς κ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
γιὰ Σκαφιδάκι νὰ μὴ λῆς, μηδὲ γιὰ Σαλαῶρα,
μὲ τὸ ἦψηλό του σάν και πρὶν νὰ ὄσῃ τὸν Καλησπέρη,
ποῦ διαρῖσθ' Εἰσαγγελοῦσ τοῦ Γαριβαλιδιῶ τῶρα,
και πάλι τῆς ἀρίδης μας φερδὰ νὰ τῆς τετσώσωμε,
τοῦς σβέκνοσ τῶν Πλαταζιανῶν γαλόγια νὰ φορτώσωμε,
ἡ Νοσοκόμοισ τοῦ σειβτα νὰ κλεινοῦν τῆς πληγαῖς,
νὰ διαλύσουν τὴν Βουλή, νὰ κἀνωμ' ἔκλογαῖς,
και νὰ ξανάλθη λιγερὸσ ὁ γέρο Μπαναπάρτης

και τῶν πολέμων μαρτυρῶν
μὲ κἀταστρο γαροφάλο μὲσ ὄτῆν κομπότρυπα τοῦ
κ' ὄλοι μας ν' ἀλαζάωμεσ ἀζήτωσ Στρατηλάτουσ,
νὰ τὸν ζυπῶ σιγὰ σιγὰ μὲ διακογιάρη λύρα
και σὺ κοντὰ μου, Φασουλιῆ, τὸν ταμπουρὰ νὰ παῖξῳ,
και μοναχὰ ν' ἀρῆσωμε τὴν Δυτικὴ τὴν Μοῖρα
νὰ βομβαρδίσῃ κάποτι τὰ κάστρα τῆς Πριβίτζης.
Και τώρα μῖς ὄτῳ πούπουλα χρῶσις εἰρήνης γίρνω
κ' ἀρχίω τὸ ρουχαλιτὸ και πάλι δὲν αἰ βέρνω.

Ὁ τρομαροῦσ Ἐτῆμ Πασσὰς κ' ὁ Φασουλιῆ, Ρωμῶν γλωσσὰς.

Ὁ Φασουλιῆ, μακρῦτατοσ ζουρλομῶνδουκιν φέρων
και σπῆνη ματ' ἀστέρων,
φαντάζεται πὺς ὁ Πασσὰς τὸν κυνηγῆ κατόπιν
και τρέχει τρέχει ἄγρηγορσ καθὸς τὴν Ἀντιλόπη,
κ' ἔκαι πὺς τρέχει περγελῆσ
τὸν Στρατηγὸ τὸν Τουρκαλά.

Φ.— Δὲν μὲ πῆνεῖς, δὲν μὲ πῆνεῖς,
κ' ἄδικα τρεχάλαῖσ κἀνεισ.
Κύτταξε μὲ πὺς σοῦ φύγω και μὴν τρέψῳ τοῦ κακοῦ,
και κἀνεισ ἄς μὴ νομῖση
πὺς μὲ οἱ θὰ πολέμησῳ
τὸ κλεινὸν Ἐπιτελίον τῶν Στρατῶν τοῦ Δομοκοῦ.

Ἰπογώρωσις γινναῖα κ' ἄληθῶσ στρατηγιῆ...
πῆρ' στὴ Λέρισσα, δὲν ἔβρισκεσ στρατιώτη και τὰ γανέι,
πῆρ' ὄτῳ Φαρσάλε κατόπιν, δὲν τοῦς ἔβρισκει μὴ ἔκαι,
και σαστιζέισ, κακομοῖρη, και δὲν ξίρεισ τί νὰ κἀνησ.